

Sygn. akt VI U 249/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2019 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący sędzia Przemysław Chrzanowski

Protokolant Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2019 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania M. S. (1)

z udziałem zainteresowanego A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)

o zasiłek chorobowy

1. zmienia w całości zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)z dnia(...)roku znak: (...)w ten sposób, że uznaje, że M. S. (1) nie jest zobowiązana do zwrotu kwoty 11.615,51 zł tytułem zasiłku chorobowego wraz z odsetkami,
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)na rzecz M. S. (1) kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI U 249/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...)roku znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)zobowiązał M. S. (obecnie nazwisko S.) do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego wraz z odsetkami łącznie w kwocie 11.615,51 zł. W uzasadnieniu wskazał, że zasiłek chorobowy za okresy od 29 listopada 2014 roku do 16 grudnia 2014 roku, od 17 grudnia 2014 roku do 20 stycznia 2015 roku oraz od 21 stycznia 2015 roku do 10 lutego 2015 roku był wypłacony od podstawy wymiaru 7.100 zł. W związku z wydaniem przez organ rentowy decyzji z dnia 19 lutego 2015 roku znak: (...)nr (...), wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru zasiłku zostało zmniejszone z kwoty 7.100 zł do kwoty 1.680 zł. Wobec tego różnica między zasiłkiem chorobowym wypłaconym od podstawy 7.100 zł a tym jaki zdaniem organu rentowego powinien być wypłacony od podstawy 1.680 zł, podlega zwrotowi jako pobrany nienależnie.

(decyzja z dnia (...). – akta organu rentowego).

Od powyższej decyzji odwołanie wniosła M. S. (2) (obecnie nazwisko S.) wnosząc o jej zmianę w ten sposób, żeby nie była zobowiązana do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego w wysokości 11.615,51 zł. W uzasadnieniu wskazała, że decyzja z dnia(...)roku została wydana w oparciu o jej zdaniem niezgodną z prawem i nieprawomocną decyzję z dnia (...)roku nr (...). Wskazała również na naruszenie art. 66 ustawy zasiłkowej oraz art. 84 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

(odwołanie – k. 1-6)

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, powołując się na argumentację jak w zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 27-29)

Zainteresowany A. S. nie zajął stanowiska w sprawie niniejszej o sygn. akt VI U 249/15.

Sąd ustalił, co następuje:

M. S. (2) (obecnie nazwisko S.) była zatrudniona u płatnika składek A. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą - A. S. (...) na podstawie umowy o pracę na pełen etat od 2 stycznia 2014 roku.

(okoliczność bezsporna)

Odwołująca była niezdolna do pracy m.in. w okrasach:

- od 29 listopada 2014 roku do 16 grudnia 2014 roku,

- od 17 grudnia 2014 roku do 20 stycznia 2015 roku,

- od 21 stycznia 2015 roku do 10 lutego 2015 roku.

Organ rentowy wypłacił odwołującej zasiłek chorobowy za powyższe okresy, przyjmując jako podstawę wymiaru składek kwotę 7.100 zł brutto. Wypłacił zasiłek łącznie w kwocie 15 112,28 zł (3675,96 zł za pierwszy okres niezdolności, 7174,70 zł za drugi okres niezdolności, (...),62 za trzeci okres niezdolności).

(okoliczności bezsporne)

Decyzją z dnia 19 lutego 2019 roku nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)ustalił, że podstawa wymiaru składek dla M. S. (2) zgłoszonej do ubezpieczeń społecznych z tytułu wykonywania umowy o pracę w firmie (...) w okresie od 2 stycznia 2014 roku wynosiła 1680 zł brutto miesięcznie.

Od powyższej decyzji M. S. (2) (obecnie S.) złożyła odwołanie do Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie. zaskarżając ją w całości i wnosząc o ustalenie, że podstawa wymiaru składek odwołującej wynosiła 7.100 zł brutto.

Wyrokiem z dnia 23 maja 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VII U 732/15 Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie od ww. decyzji z dnia 19 lutego 2019 roku. Od powyższego wyroku została złożona apelacja.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia (...)roku sygn. akt III AUa 1297/17 zmienił zaskarżony wyrok z dnia(...)roku i poprzedzając go decyzję z dnia (...)w ten sposób, że ustalił od dnia 2 stycznia 2014 roku podstawę wymiaru składek dla M. S. (2) (obecnie S.), zgłoszonej do ubezpieczeń społecznych z tytułu wykonywania umowy o pracę w firmie (...) w W., na kwotę 7.100 zł brutto. W uzasadnieniu Sąd rozpoznający apelację wskazał, że rzeczywiste wynagrodzenie za pracę M. S. (2) wynosiło 7.100 zł i jako takie zostało ustalone przez strony. Znajdowało również uzasadnienie zakresem obowiązków jaki odwołująca miała w ramach zawartej umowy o pracę z A. S..

(decyzja z dnia (...)- akta organu rentowego; odwołanie – k. 14-24; wyrok (...) w W. z dnia (...). z uzasadnieniem – k. 67-75; wyrok SA w Warszawie z dnia (...)r. z uzasadnieniem – k. 76-96)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych do akt sprawy przez strony oraz z wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie oraz wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie wraz z uzasadnieniami.

Stan faktyczny był niesporny pomiędzy stronami w zakresie tego, gdzie była zatrudniona odwołująca, okresów niezdolności do pracy oraz kwot wypłaconego zasiłku chorobowego od podstawy wymiaru składek 7.100 zł brutto.

Strony spierały się natomiast w zakresie wysokości podstawy wymiaru, tj. czy winna ona wynosić kwotę 7.100 zł, czy kwotę 1.680 zł.

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie było odwołanie M. S. (2) (obecnie S.) od decyzji organu rentowego zobowiązującej ją do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia – zasiłku chorobowego w kwocie powyżej należnej zdaniem organu rentowego i obliczonej od przyjętej podstawy wymiaru składek 1.680 zł brutto.

Na wstępie Sąd wskazuje, że w tej sprawie podstawą do ustalenia, czy odwołanie jest zasadne, był wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia (...) roku o sygn. akt III AUa 1297/17, który zmienił decyzję organu rentowego ustalając podstawę wymiaru składek M. S. (2) (obecnie S.) z tytułu zatrudnienia u A. S.. Wobec prawomocnego wyroku z dnia (...) roku, decyzja organu rentowego z dnia 19 lutego 2015 roku nr (...) została zmieniona w ten sposób, że ustalono podstawę wymiaru składek dla M. S. (2) (obecnie S.), od dnia 2 stycznia 2014 roku zgłoszonej do ubezpieczeń społecznych z tytułu wykonywania umowy o pracę u A. S., na kwotę 7.100 zł brutto.

W takiej sytuacji prawomocnym orzeczeniem Sądu ustalono, że podstawa wymiaru składek odwołującej wynosiła 7.100 zł, a nie - jak wskazał w zmienionej decyzji organ rentowy - 1.680 zł.

Sąd Rejonowy postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 25 listopada 2019 roku oddalił wniosek organu rentowego o zawieszenie postępowania. Organ rentowy wnosząc o powyższe zawieszenie wskazywał na fakt, że została złożona skarga kasacyjna do Sądu Najwyższego za pośrednictwem Sądu Apelacyjnego w Warszawie od prawomocnego wyroku z dnia (...) roku wydanego w sprawie o sygn. akt III AUa 1297/17, wydanego na skutek apelacji M. S. (2) (obecnie S.). Skarga kasacyjna od powyższego wyroku została przesłana we wrześniu 2019 roku i do dnia zamknięcia rozprawy nie została rozpoznana. Zgodnie z art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. Sąd może zawiesić postępowanie jeżeli rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku innego toczącego się postępowania cywilnego. Toczące się postępowanie cywilne i mogące mieć wpływ na inne postępowanie cywilne, stanowi fakultatywną przesłankę zawieszenia postępowania. Obliguje w tym zakresie Sąd do zbadania charakteru toczącego się postępowania cywilnego oraz ewentualnego wydanego orzeczenia. Zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Natomiast art. 388 § 1 k.p.c. stanowił na dzień złożenia wniosku o zawieszenie postępowania, że w razie wniesienia skargi kasacyjnej, gdyby na skutek wykonania orzeczenia stronie mogła być wyrządzona niepowetowana szkoda, sąd drugiej instancji może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia do czasu ukończenia postępowania kasacyjnego lub uzależnić wykonanie tego orzeczenia - a w razie oddalenia apelacji także orzeczenia sądu pierwszej instancji - od złożenia przez powoda stosownego zabezpieczenia. Postanowienie może być wydane na posiedzeniu niejawnym. Z zestawienia i analizy powyższych przepisów wynika, że Sąd badając dopuszczalność zawieszenia postępowania musi badać po pierwsze, czy dane postępowanie jest zależne od rozstrzygnięcia innej sprawy, a także czy sprawa od której uzależniona była możliwość zawieszenia została prawomocnie zakończona. W ocenie Sądu brak jest podstaw do zawieszenia postępowania w niniejszej sprawie ze względu na prawomocne orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia (...) roku w sprawie III AUa 1297/17. Wyrok ten jest nadal prawomocny, nie został uchylony w toku kontroli kasacyjnej. Należy uznać, że wszelkie konsekwencje wynikające z art. 365 § 1 k.p.c., to jest związanie prawomocnością wyroku tutejszego Sądu, są aktualne, wiąże on zatem Sąd w tej sprawie. Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, nie jest kolejnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Z art. 398¹. § 1 k.p.c. wynika wprost, że przysługuje od prawomocnych orzeczeń kończących postępowanie. Wobec powyższego Sąd rozpoznający sprawę uznał, że postępowanie o sygn. akt III AUa 1297/17 prawomocnie

przesądzające o wysokości podstawy wymiaru składek M. S. (2) (obecnie S.) jest wiążące, gdyż wyrok jest prawomocny. Samo wniesie skargi kasacyjnej do Sądu Najwyższego nie oznacza, że taka skarga zostanie rozpoznana. Sąd Najwyższy może wydać również postanowienie o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 398⁸ § k.p.c.).

Mając na względzie powyższe Sąd nie znalazł podstaw do zawieszenia postępowania, pomimo wniesienia skargi kasacyjnej od prawomocnego wyroku ustalającego podstawę wymiaru składek.

Przechodząc do merytorycznego rozpoznania odwołania Sąd zważył jak niżej.

Zgodnie z art. 36 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2014 r., poz. 159 ze zm., dalej jako: ustawa zasiłkowa) podstawę wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu będącemu pracownikiem stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie wypłacone za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy. Podstawę wymiaru zasiłku chorobowego za jeden dzień niezdolności do pracy stanowi jedna trzydziesta część wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru zasiłku. Podstawa wymiaru zasiłku chorobowego z tytułu pracy w pełnym wymiarze czasu pracy nie może być niższa od kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę, po odliczeniu kwoty odpowiadającej 13,71% tego wynagrodzenia (art. 45 ust. 1 ustawy zasiłkowej).

Jak wynika z ustaleń Sądu postawa wymiaru składek, która jest podstawą do obliczenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego, wynosiła 7.100 zł brutto. Po odjęciu kwoty 13,71 % (składka na ubezpieczenie społeczne), podstawa wymiaru zasiłku chorobowego wynosiła 6126,59 zł (7100 zł – 973,41 zł = 6126,59 zł). Jedna trzydziesta, czyli stawka dzienna stanowiąca wysokość zasiłku chorobowego za jeden dzień, wynosiła w tym przypadku 204,22 zł (6126,59 : 30 = 204,22 zł). Odwołująca była niezdolna od 29 listopada 2014 roku nieprzerwanie do 10 lutego 2015 roku. Wobec tego odwołującej powinien być wypłacony zasiłek za okresy łącznie w kwocie 15 112,28 zł obliczonej w następujący sposób:

- od 29 listopada 2014 roku do 16 grudnia 2014 roku w kwocie 3675,96 zł (204,22 zł x 18 dni),
- od 17 grudnia 2014 roku do 20 stycznia 2015 roku w kwocie 7147,70 zł (204,22 zł x 35 dni),
- od 21 stycznia 2015 roku do 10 lutego 2015 roku w kwocie 4288,62 zł (204,22 zł x 21 dni).

Natomiast organ rentowy, jak wynika z decyzji, uznał, że zasiłek chorobowy od podstawy wymiaru składek obliczonej jako minimalne wynagrodzenie za pracę w latach 2014 i 2015 powinien wynosić 3656,48 zł. Organ rentowy w swojej decyzji przyjął, że odwołująca ma zwrócić różnicę tych kwot, tj. 11455,80 zł wraz z odsetkami w kwocie 159,71 zł.

Mając na względzie fakt, że organ rentowy w zaskarżonej decyzji z dnia 24 marca 2015 roku przyjął niezasadnie nieprawidłową podstawę wymiaru składek i tym samym przyjął, że odwołującej powinien być wypłacony niższy zasiłek chorobowy, to taka decyzja nie odpowiada prawu w tym zakresie.

Zgodnie z art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U z 2015 r., poz. 121; dalej jako ustawa systemowa) osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego, z uwzględnieniem ust. 11. Z analizy powyższego przepisu wynika, że przesłanką uznania osoby za zobowiązaną do zwrotu pobranego świadczenia jest ustalenie, że zostało ono pobrane niezależnie. W tej sprawie niekwestionowane było to, że odwołująca miała prawo do zasiłków chorobowych za okresy od 29 listopada 2014 roku do 10 lutego 2015 roku. Ponadto jak Sąd wskazał powyżej, otrzymała wypłatę zasiłku we właściwej wysokości, tj. 15112,28 zł, zgodnie z ustaloną podstawą wymiaru składek 7.100 zł brutto. W takiej sytuacji świadczenie w zakresie kwoty 11615,51 zł (11455,80 zł należności głównej i 159,71 zł odsetek) nie jest świadczeniem nienależnie pobranym przez odwołującą. Organ rentowy wypłacił w sposób prawidłowy zasiłek chorobowy za powyższy okres i niezasadne jest żądanie różnicy świadczenia pobranego przez odwołującą w rzeczywistości, a tym które organ rentowy uważał, że powinien wypłacić.

Biorąc pod uwagę dokonane powyżej ustalenia i przeprowadzone rozważania Sąd na mocy ww. przepisów oraz art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. zmienia w całości zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)z dnia (...)roku znak: (...)w ten sposób, że uznaje, że M. S. (1) nie jest zobowiązana do zwrotu kwoty 11.615,51 zł tytułem zasiłku chorobowego wraz z odsetkami.

W przedmiocie kosztów Sąd orzeka na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., mając na względzie, że M. S. (1) wygrała proces w całości. Zatem Sąd zasądza od organu rentowego na jej rzecz odpowiednią kwotę 60 zł na podstawie § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 461 ze zm.).